

ВЕЛШКО ЗАВЈЕШТАЊЕ

У реду, био сам Велшанин. Је ли битно?
Говорио сам језик који ми је предан
У мјесту на ком сам се задесио,
Мјесту скученом између сивих зидина
Облака током бар пола године.
Моја ријеч за небеса није ваша била.
Ријеч за пакао имала је бритку ивицу
Коју дала јој је рука вјетра
Што бруси, бруси реским звуком
Даноноћно. Ништа од оног што је Глиндур
Знао није штитило од пројектила
Кише. Што значило је потицати од њега?

Чак је и Бог имао велшко име:
Обраћали смо му се на древном језику;
Очекивало се да ће посветити посебну пажњу
Велшанима. Историја нам је показала
Да био је превелик да се прикује за зид
Камене капеле, али ипак смо га турили
Међу тврде корице црне књиге.

Упркос томе људи су питали за нас.
Моје испупчене јагодице, дужина лобање
Привлачиле су их као ванредан портрет
Преминулог мајстора. Видио сам како зуре
Из лимузина, док пролазио сам до кољена
Међ' овцама и шкопцима. Видио сам како стоје
Крај трновитих живица, и посматрају како нижем
Удаљена стада на нит пискутавог звиждука.
И непрекидно њихове очи; снажни
Притисак на мени: Ти си Велшанин, рекоше;
Тако нам и причај; сачувај твоје пољане
Од смрада нафте, од бучне рике
Врелих трактора; треба нам мир
И тишина.

Je ли музеј
Миран?, упитах. Јесам ли ја чувар
Реликата срца, што самом себи
Баца прашину у очи? Ја сам човјек;
Никад нијесам желио отрцану улогу
Коју ми је живот додијелио, да глумим
Пред публиком прошлости на позорници
Од земље и камена; бесмислену етикету
Рода, расе, што ми укосо виси
Око рамена. Био сам у тамници
Док нијесте дошли; ваш глас бјеше кључ
Што окренуо се у огромној брави
Безнадежности. Јесу ли се врата отворила
Да пусте мене ван или вас унутра?

У ЦРКВИ

Често покушавам
Да проучим одлике
Њених ћутања. Да ли се Бог овдје крије
Од мог трагања? Стао сам да ослушнем,
Кад се оно мало људи разишло,
Ваздух како се наново саставља
За бдјење. Чекао је овако
Откако се камење око њега скупило.
Ово су тврда ребра
Трупа којег наше молитве нијесу успјеле
Оживјети. Сјене се приближавају
Из кутова да заузму
Мјеста која је свјетлост држала
Један сат. Слијепи мишеви враћају се
Свом послу. Нелагодност црквених клупа
Утулила се. Нема ниједног звука
У мраку сем звука једног човјека
Што дише, искушава своју вјеру
На празнини, закива питања
Једно по једно на ненастањени крст.

НАКОН ПРЕДАВАЊА

Постављам оно тешко питање. Треба ми помоћ.
Не питам из пакости.
Немам жељу да видим како излазите
Или не излазите на крај с немогућим клупком
Проблема олако изнесеног.
Прочитао сам Ваше књиге, разабрао атмосферу
Строгу, ал' не и претешку
За дух. Могуће је да сам сазрео
Откако сам их прочитао; нема критерија
Који би просудио, нити се душа
Да измјерити. Познајем све стилске фигуре
Религије, како Бог није ту
Да му се обратимо; како вријеме зарађујемо
Његовим одсуством, и како гледамо
Кроз двоглед на бол,
Зло, изобличеност. Пробао сам
Повезати оштре очи
Понизношћу, али слух мој
Издржава; из даљине колико од Тибета
Крици допиру.
Од неког ко се не да сатјерати
У концепт, и ко је по природи другачији
Од човјека; ко нас држи на дистанци
Својим симболима, опречним амблемима
Сокола и голуба, што могу моје молитве прискрбити
Ближњима, душама сведеним на голу кост
Да мучене буду, које горе, горе
Кроз историју сопственом, чудном свјетлошћу?

ИВАНС

Иванс? Да, много сам пута
Сишао низ његове голе
Стубе у шуру кухињу
С огњиштем, гдје су зрикавци пјесмом
Пратили цвилеж црног
Чајника, и затим у студени
Мрак да угушим се у густој плими
Таме што плутала је око зидова
Његовог пустог салаша на бријегу.

Није ме мрак, што пунио ми је очи
И уста, згражавао; па чак ни киша
Што капала је попут крви с једног дрвета
Невременом измученог, већ мрак
Што закрчивао је жиле тог болесника
Кога оставих насуканог на големој
И самотној обали његове туробне постеље.

ВЈЕШТАЧКА ЈЕЗЕРА

Постоје мјеста у Велсу гдје не идем:
Вјештачка језера која су подсвијест
Једног народа, узнемирена у дубинама
Надгробним плочама, капелама, чак и селима;
Спокојство њиховог израза
Ми је гнусно, оно је поза
За туђинце, драж који један акварел
Има за масу, умјесто захтјевнијих услова
Пјесме. Ту су и брда,
Такође; баште покривене шљаком
Шума; и разбијена лица
Фарми с каменим цурком
Суза низ падине брда.

Куда могу утећи, онда, од задаха
Распадања, од труљења мртве
Нације? Шетао сам обалом
Сат времена и видио Енглезе
Како лешинаре међу отпацима
Наше културе, преливају пијесак
Као плима и, са грубошћу
Плиме, гурају нам језик
У гроб који смо му ми ископали.

ОНО

Увијек ће побјеђивати.
Други ће доћи да као ја
Овдје стоје и по њему ударају
Као на врата, и траже љубав,
Самилост, чак и мржњу; било што
Мјесто овог тупог равнодушја,
тих непристрасних одговора, ако се одговорима назвати могу,
Овог сивог неба, ових влажних поља,
застрих мртвачким покровом вјетра.

И бескрајно дани иду
Својим послом. Љубавници се појаве
Па нестану. Клица нађе пут
Од траве до пужа до јетре до траве.
Сјенка дрвета пада
На наше њиве кô распеће,
С једном птицом што пјева у крошњи
Оно што њен пискутави сој одувијек пјева,
И зарива ноту по ноту
У наше кратковјеко месо.

МЕДИТЕРАН

Вода је иста;
одрази су пак другачији.
Вергилије се овдје
огледао. Не би се рекло.

Накит свјетлости запиње у грлу
риба; распори
их, наћи ћеш обезвријеђене
кованице да њима платиш порез.

Цврнци и даље
пјевају. Тражити их кроз
божиковину је као да преводиш
пјесму на други језик.

ОБАСЈАНО ПОЉЕ

Видио сам сунце како пробило се
да обасја мало поље
на кратко, и пошао својим путем
и то заборавио. Ал' то бјеше
бисер драгоцјени, једино поље које скривало
је благо. Сад увиђам
да морам дати све што имам
да га придобијем. Живот није журба

ка будућности што одмиче, ни жудња за
умишљеном прошлoшћу. Живот је скренути
и прићи кô Мојсије чуду
грма у пламену, свјетлости
што чинила се пролазна кô младост твоја
некад, али је вјечност која те чека.

БОРБА

Ти имена немаш.
Рвали смо се с тобом читав
дан, и сад се ближи ноћ,
тама из које смо изронили
у потрази; и анониман
ти се повлачиш, остављаш нас да превијамо
своје ране, своја ишчашења.

За неуспјех језика
накнаде нема. Физичари
нам говоре о твојој величини, хемичар
о састојцима твог
размишљања. Али ко си ти
не указује се, ни због чега
на недужним маркама
рјечника ти бираш
да заметнеш бој, и да нагрдиш нас
твојом шутњом. Умиремо, умиремо
са сазнањем да је твој отпор
бескрајан на граници велике пјесме.

НА ФАРМИ

Био је ту Даи Пу. Ништа од њега.
Послали су га на пољану да креше репу,
И узимали му нож кад би дошао кући
Касно увече с осмијехом
Попут распора на лицу.

Био је ту Лху Пу, ништа од њега.
Свако вече након орања
Великим трактором сјео би у столицу,
И зурио у замршени врт ватре,
Отварајући споре усне као пуж.

Био је ту и Хју Пу. Шта да кажем?
Чуо сам га како звижди у живици
Непрестано, као да зима
Никад више напустити неће ова поља,
А све дрвеће да је изобличено.

И најзад била је ту дјевојка:
Љепотица под чинима неке звијери.
Њено блиједо лице бјеше свјетиљка
Под којом су прочитали у мрачној књизи живота
Крештаву реченицу: Бог је љубав.

(С енглеској превела Марија Берјам)